

עפ"ת 11332/08/22 - הייב בשיר נגד מדינת ישראל, פרקליטות מחוז צפון

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליימ

עפ"ת 11332-08-22 הייב בשיר נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 10251559398

בפני **כבוד השופטת אילונה לינדנשטראוס**
המערער **הייב בשיר** ע"י ב"כ עו"ד גיל משה
נגד
המשיבה **מדינת ישראל**
ע"י פרקליטות מחוז צפון

פסק דין

1. זהו ערעור על הכרעת הדין של בית משפט השלום לתעבורה בצפת (כב' השופטת ג'ידא עספור שאהין) מיום 1.5.2022 ולפיה הורשע המערער בביצוע עבירה של נהיגה בשכרות.
2. נגד המערער הוגש בבית המשפט קמא כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה בשכרות לפי סעיפים 62(3), 64ב(א)(3) ו-39א לפקודת התעבורה [נוסח חדש] ותקנה 169א(1) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961 וכן עבירה של נהיגה במהירות, לפי תקנה 54(א) לתקנות.
3. על פי כתב האישום, ביום 09.11.19 בשעה 00:01 נהג המערער ברכב בכביש 85 ק"מ 40.02, במהירות של 154 קמ"ש ובהיותו שיכור, כשבדגימת אויר נשוף שלו נמצא כי ריכוז האלכוהול בליטר אחד של אויר נשוף הוא 393 מיקרוגרם, העולה על ריכוז של 240 מיקרוגרם הקבוע בתקנות.
4. המערער כפר בעובדות כתב האישום, למעט בעצם נהיגתו ברכב. משכך, נוהל בבית המשפט קמא הליך הוכחות. מטעם המשיבה העידו שני השוטרים שביצעו את פעולות האכיפה ומטעם ההגנה העיד המערער. בסיום ההליך, סיכמו הצדדים טענותיהם.
5. בהכרעת הדין, זוכה המערער מעבירת הנהיגה במהירות, אך הורשע בעבירת הנהיגה בשכרות. נקבע כי המשיבה ביססה את טיעונה בעבירת השכרות על תוצאות בדיקת מכשיר הנשוף, שהוכחה אמינותו ותקינותו, כשהבדיקה בוצעה על ידי מי שהוסמך לכך. הוכח כי המערער היה בהשגחה מרגע עצירת הרכב ועד לביצוע הבדיקה ולא נפל פגם בביצוע הבדיקה. עוד נקבע כי אמנם קיימות סתירות במסמכים שערכו השוטרים בנוגע לזמנים ולמיקום ביצוע

בדיקת הינשוף, אך בנסיבות העניין אין מדובר בסתירות מהותיות היורדות לשורשו של עניין וזאת לאור המוסכמות בין הצדדים, לרבות באשר לתקינות מכשיר הינשוף, כשאין מחלוקת שהנאשם עבר בדיקת ינשוף שתוצאתה הסופית הינה 393 מיקרוגרם. כב' השופטת קמא ראתה לאמץ את עדויותיהם של השוטרים ביחס לעבירת השכרות, לאחר שהתרשמה כי הן מהימנות, מפורטות וקוהרנטיות ומשלא נסתרו בחקירותיהם הנגדיות. מנגד, המערער נמנע מלהביא עדי הגנה שלטענתו שהו עמו בתחנת המשטרה, שם, לטענתו, הוא ביצע את בדיקת הינשוף לאחר שעישן סיגריה ושתה "קולה". בנוסף, נתגלתה סתירה בגרסת המערער בנוגע לנסיבות בהן לטענתו הוא שתה 3 בקבוקי בירה כשלוש שעות לפני שנתפס נוהג.

6. במסגרת הערעור טוען המערער, כי מהמסמכים אשר נערכו ע"י עדי המשיבה עולה חשד שחומר הראיות "שופץ" בשלב מאוחר על מנת לבסס את ההרשעה. העובדה שהמערער לא כפר בתקינות מכשיר הינשוף, אין בה כדי להעיד שהבדיקה נערכה באופן תקין ובהתאם להנחיות. הסתירות לגבי השעות שנרשמו במסמכים ולגבי מיקום עריכת הבדיקה, הן סתירות מהותיות המקימות יותר מספק סביר לגבי אשמתו ולא נקבעו לגביהן ממצאים בהכרעת הדין. לא הוכח שבדיקת הינשוף נערכה באופן תקין, תוך הקפדה על זמן מינימלי של 15 דקות לפני ביצועה, בו נשמר קשר עין רציף עם הנהג לבל ישתה, יאכל, או יעשן.

7. המשיבה טוענת כי יש לדחות את הערעור בשל כך שהוא תוקף ממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית. הכרעת הדין בוססה על המסמכים שערכו עדי התביעה, אשר הוגשו בהסכמה וחל עליהם כלל "הקפאת הזכירה שבעבר". הסתירות להן טען המערער, מתייחסות למועד ולמקום ביצוע השימוע שנערך לו בעקבות ממצאי בדיקת הינשוף, הן אינן מטילות ספק בעצם ביצוע הבדיקה ובתקינותה והן אינן רלוונטיות ליסודות עבירת השכרות, שהוכחו. המסמכים המתייחסים לביצוע בדיקת הינשוף הם קוהרנטיים ובכלל זה צוין בהם כי המערער לא שתה, לא אכל ולא ביצע כל פעולה שיש בה כדי לפגוע בתקינות הבדיקה. המערער הודה כי הוא שתה אלכוהול 3 שעות לפני הבדיקה ובחקירתו הנגדית אישר כי ביצע את הבדיקה בשטח, בניגוד לטענתו קודם לכן כי הבדיקה בוצעה בתחנה. כלל הממצאים מלמדים בצורה ברורה כי בדיקת הינשוף בוצעה בכביש בו נאכפה העבירה ולא בתחנת המשטרה, אליה נלקח המערער לאחר מכן לצורך ביצוע השימוע.

8. לאחר שעינתי בכל המסמכים ובהודעת הערעור ולאחר ששמעתי את טענות ב"כ הצדדים בדיון שהתקיים לפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות.

9. המערער חולק, בעיקרו של דבר, על ממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי בית המשפט קמא. הלכה פסוקה היא, כי ערכאת הערעור איננה נוהגת להתערב בממצאים של עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית, אלא רק בנסיבות חריגות. בבסיס הלכה זו מונחת התפיסה, כי לערכאה הדיונית עומד יתרון ההתרשמות מן העדים וממהימנותם. תפקידה של ערכאת הערעור אינו לבחון מחדש את אשמתו של הנאשם. תפקידה הוא להעביר תחת שבט ביקורתה את פסק הדין של הערכאה הדיונית ולבחון אם נפל בו פגם היורד לשורשו של עניין. אם לא נמצא פגם כזה, אל לה לערכאת הערעור להתערב בו (ע"פ 406/79, בשירי נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(3) 893; ע"פ 9352/99, יומטוביאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 632; ע"פ 1258/03, פלוני נ' מדינת ישראל, 1.3.2004).

10. המקרה דנן איננו נמנה על אותם מקרים חריגים המצדיקים התערבות בממצאי העובדה והמהימנות שנקבו על ידי הערכאה הדיונית.

11. הרשעתו של המערער בעבירת השכרות נסמכה, בעיקרו של דבר, על תוצאות בדיקת הינשוף שנערכה לו. אכן, כפי שטוען המערער, תקינות מכשיר הינשוף איננה מלמדת בהכרח על תקינות הבדיקה שבוצעה באמצעותו, והעובדה שהמערער לא חלק על כך שהוא אכן עבר בדיקה כזו, בה נמצא אלכוהול בריכוז של 393 מיקרוגרם בליטר אוויר נשוף, אין בה הודאה בכך שהבדיקה בוצעה בצורה תקינה ובהתאם לנהלים. אלא שבניגוד לטענת המערער, כב' השופטת קמא קבעה כממצא עובדתי בהכרעת הדין, לאחר שמיעת העדויות וסקירת כל חומר הראיות בתיק, כי לא נפל פגם בהתנהלות הבודק ובבדיקה שבוצעה למערער.

12. הסתירה היסודית לה טען המערער, נוגעת למקום ביצוע בדיקת הינשוף: בעוד שב- "דין וחשבון על בדיקת שכרות באמצעות מכשיר הינשוף" (ת/7) צוין כי הבדיקה נערכה בכביש 8277 (מקום ביצוע העבירה), על גבי פלט הבדיקה של מכשיר הינשוף (ת/8) צוין בכתב יד כי מקום הבדיקה הוא "ימת"א גליל". נוכח סתירה זו ובחלוף השנים, עדי המאשימה לא שללו בעדותם את האפשרות כי הבדיקה אכן בוצעה בתחנה.

לא נפלה טעות בקביעת כב' השופטת קמא, כי בנסיבות העניין אין מדובר בסתירה מהותית היורדת לשורשו של עניין.

13. ודוק: המקום בו בוצעה הבדיקה, כשלעצמו, איננו יסוד מהותי ותנאי לתקינות הבדיקה. היסוד המהותי שלטענת המערער הופר, הוא האיסור לשתות ולעשן (בין היתר) בטרם תבוצע הבדיקה. בעניין זה סקרה כב' השופטת קמא את חומר הראיות ואת העדויות: מצד אחד - דו"חות הפעולה שערכו השוטרים (ת/6, ת/7), בהם צוין במפורש כי עם מסירת הודעת העיכוב למערער נאסר עליו לשתות לאכול או לעשן עד להודעה אחרת וכי הם וידאו שהוא מקיים זאת. מנגד - טענת המערער, שהועלתה לראשונה בחקירתו הראשית בבית המשפט, ולפיה "ישבנו שם קצת עישנתי סיגריה ושתיתי קצת קולה שם, למה אני אומר את זה, כי אחרי שהעו"ד שאל אותי ותחקר אותי על התיק, אמר לי שאסור לי לשתות לפני הבדיקה". בעניין יסוד מהותי זה קבעה כב' השופטת קמא, על סמך חומר הראיות והתרשמותה בהיבט המהימנות, כי הוכח שהמערער היה בהשגחה מרגע עצירת הרכב ועד לביצוע הבדיקה וכי לא נפל פגם בביצוע הבדיקה. בכך, העדיפה כב' השופטת קמא את ראיות ועדויות המשיבה על פני עדות המערער ולא נפל פגם בכך שבמסגרת הכרעתה זו, נזקפה לחובת המערער גם העובדה שהוא נמנע מזימון עדים לביסוס טענתו זו ולפיה הוא שותף ועישן לפני ביצוע הבדיקה.

14. מעבר לאמור יש לקבל את טענת המשיבה ולפיה העובדה שהמערער הועבר למבצע בדיקת הינשוף בשעה 00:30 (ת/6, ת/7) ושהבדיקה החלה 3 דקות לאחר מכן, בשעה 00:33 (ת/8), בהחלט מחזקת את המסקנה שבניגוד לטענת המערער, הבדיקה בוצעה בכביש ולא בתחנת המשטרה, שנמצאת במרחק של כ- 5 דקות נסיעה משם (עמ' 13 שורות 22-23 לפרוטוקול).

15. הסתירות הנוספות עליהן הצביע המערער, אינן נוגעות לשורש העניין ולבדיקת הינשוף עליה בוססה ההרשעה,

אלא למקום ולשעת השימוע שנערך לו, שאיננו מהווה יסוד מיסודות העבירה. אף לא נמצא בסתירות אלה בסיס לטענתו החמורה של המערער כי חומר הראיות "שופץ" בדיעבד.

16. על יסוד האמור לעיל, הערעור נדחה.

המזכירות תמציא פסק דין זה לב"כ הצדדים.

ניתן היום, ב' טבת תשפ"ג, 26 דצמבר 2022, בהעדר הצדדים.